

A karantén és a gyülekezet.

Igen, sokkolóan hatott többünkre a hír, hogy nem csak az iskolák, a templomok is „bezártatnak”!

Annyira természetes volt már, hogy napról-napra, hétről-hétre találkozunk, hogy csak befutunk egy alkalomra, bibliaóra és közben gyorsan átadjuk az épp legfontosabban közlendőket, az elmúlt időszakban történeteket, hogy feltöltődünk valóban együtt, egymás hite által és továbbmegy mindenki a saját kis otthonába.

De egyszer csak ennek vége lett! Vége lett a folytonosságnak, a szünet nélkül „hömpölygőnek”.

Ki állította meg? Mondhatjuk, hogy vírus, a betegségtől való félelem -, de mi tudjuk, hogy Isten.

Isten kizár a templomból, a gyülekezetből?!

Látszólag igen, de ha jól átgondoljuk, mégsem.

Csak megállít! Mennyi minden más értelmet kap ebben az „otthoni” létben! Minden, ami természetes volt, most „elkülönített” lett. A találkozás, a kézfogás, az ölelés, az istentisztelet, az úrvacsora, az imádság, a közös dicséret. Ebben a távolságtartásban mégis megszülethet valami különleges. Megszülethet annak az értéke, ami már kopottá, megszokottá, számunkra is kezelhetővé, nagyon emberivé, csaknem profánná vált. Mert ilyen az ember, és ilyen vagyok én! Ami nagyon elérhetővé válik számunkra, az értékét veszti.

Hogyan születik gyülekezetünkben az új érték?!

Messenger, discord, telefonos csoportok jöttek létre. Hatvanas lévén, sosem gondoltam, hogy ennyire fogok örülni a „számítástechnikai forradalom” legújabb vívmányainak. Ettől is természetes módon idegenkedtem, de most újra meg kellett tanulnom, hogy semmit ne mondjak tisztátalannak, amit Isten megtisztított”. (Apcsel 10,15) Mert ezekben az online kapcsolatokban, ha nem is úgy, mint régen, de mégis megtapasztalható Isten jelenléte az és a testvéri közösség.

Előfordul, hogy akadozik, eltűnik a kép, elhalkul a hang, megszakad a vonal, lemerül a telefon, de amikor elhangzik az éterben az Ige, és mindenki saját otthonában, minden egyéb zavaró tényezővel körülvéve, de mégis akarva ezt az együttlétet Istenre figyel, akkor ott Új jön létre. Megjelenik az Isten lelkeket megújító, egyesítő ereje.

Mert Valakiről, Valakivel akkor is beszélünk kell, és lehet, ha az ajtók bezárultak: Ő a Szentháromság Isten!

Lehet, hogy épp most nyílnak meg a szívek?!

Nagy a reménységem abban, hogy ha majd újra találkozhatunk a gyülekezet közösségében, akkor ezek a megújult szívek, tisztább örömben adnak hálát és jobb akaráttal szolgálnak együtt Isten dicsőségére!

Tl